

Kim og Konrad er tvillinger. Selv om deres mor, Louise, plejer at sige, at de er trillinger. Den tredje trilling er en fodbold. Den har de med sig overalt.

”Det er sjovt, at I har almindelige hoveder,” siger Louise tit. ”For med jer to kunne der lige så godt sidde en fodbold på halsen. Det eneste, I tænker på, er jo fodbold.”

Som om Louise var så meget bedre selv. Hun har spillet i Superligaen. Engang var hun endda udtaget til landsholdet. Men så forstuede hun foden til træning og kunne ikke spille landskampen alligevel.

Kim og Konrad synes, at det var godt klodset af deres mor, at hun forstuede foden. De ville gerne have blæret sig med, at deres mor var på landsholdet.

Kim og Konrad har også en lillebror. Putte, hedder han, men de kalder ham Puttelutten, for han er kun fem år. Han tæller næsten ikke med, så lille er han.

Men nogle gange er det alligevel godt, at han er der. For eksempel når Konrad er på besøg hos en ven, og Kim ikke har nogen at spille fodbold med. Så er det godt, at Putte er der, synes Kim. Så får Putte lov at skyde på mål på Kim. For Kim kan godt lide at stå på mål.

Kim plejer at redde næsten alle Puttes skud. Så bliver Putte sur og råber, at Kim er dum og snyder. Så af og til lader Kim et skud gå ind med vilje, bare for at slippe for Puttes brok.

Putte er adopteret. Han er født i Sydkorea. Han holder med Sydkorea, når der er VM i fodbold, men han holder endnu mere med landsholdet. Han går altid rundt i en landsholdstrøje med nummer ti på ryggen.

”Den skal faktisk vaskes indimellem,” siger mor.

”Aldrig i livet!” svarer Putte.

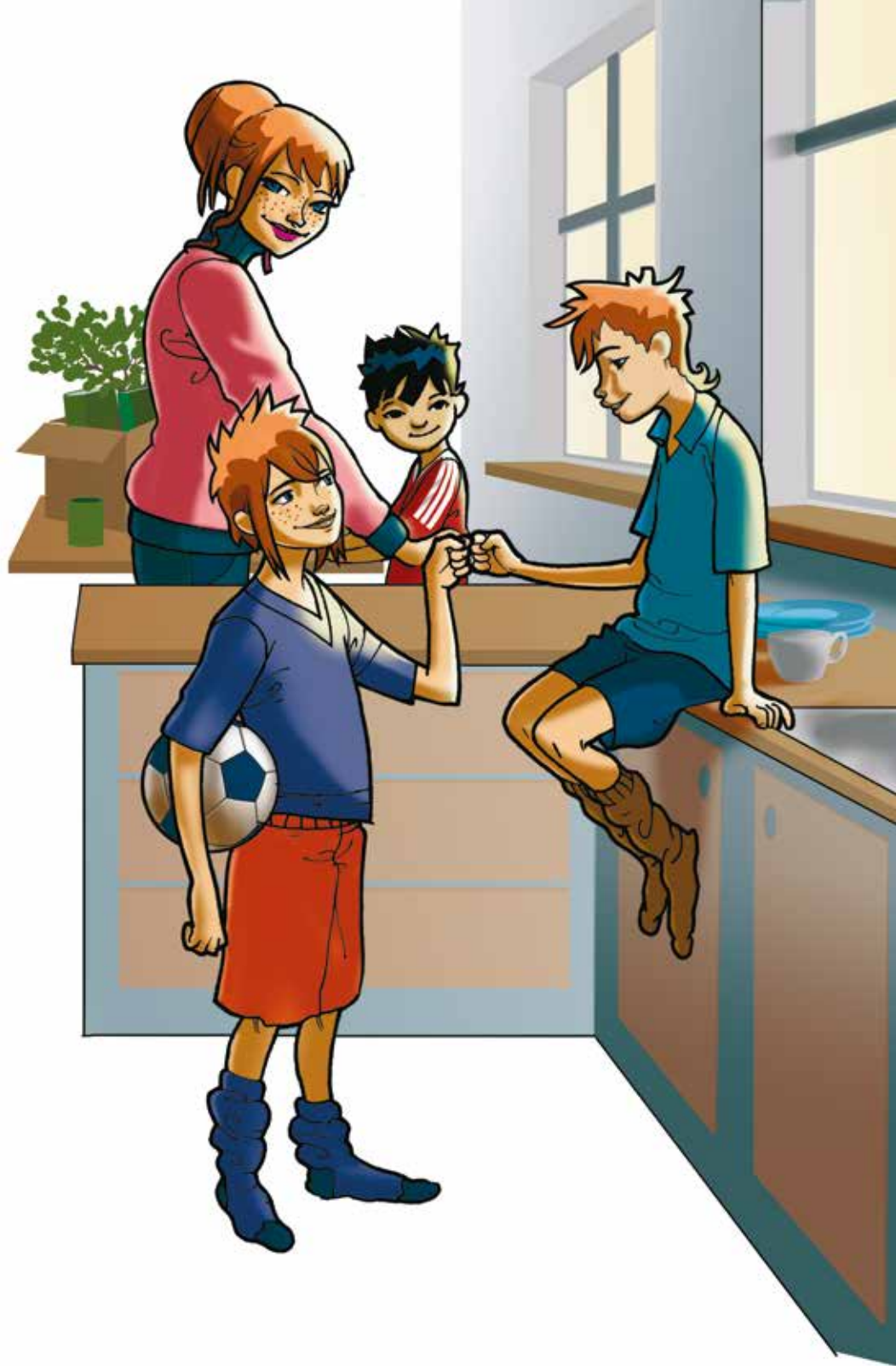
Familiens lille hus er fuldt af flyttekasser. De er lige flyttet ind, og det eneste, de har nået at pakke ud, er køkkenudstyret. Og så selvfølgelig fodboldudstyret.

”Nu kan vi spise og spille fodbold,” siger Konrad.

”Det er jo perfekt.”

”Ja, pyt med resten af kasserne,” siger Kim.

Men her til morgen må de finde lidt flere ting frem fra flyttekasserne. Hver sin rygsæk og lidt almindeligt tøj. Det er Kim og Konrads første dag på deres nye skole.

”Det er dejligt, vi er to,” siger Konrad. ”Så behøver man ikke være nervøs.”

”Tre,” siger Kim og nikker fodbolden til Konrad.

Han rammer bolden i luften med hælen og nikker den tilbage til Kim – som tager den ned med brystet og laver nogle hurtige driblinger. Bagefter lægger de bolden ned i Konrads rygsæk.

”Skal vi spille fodbold i frikvarteret?” spørger han.

”Gæt!”

Konrad smiler bare. Han ved, at Kim også har lyst til at spille.

Klasselæreren hedder Daniel. Netop som han er ved at præsentere Kim og Konrad for klassen, går brandalarmen i gang. Hele klassen må løbe ud i skolegården. Nogle ser lidt urolige ud, mens de venter på at få at vide, om det brænder et sted på skolen. Måske er det bare falsk alarm.

”Der er ingen grund til, at vi bare står her og glor,” siger Daniel. ”Rør jer i stedet for. Find på noget sjovt.”

”Vi har en fodbold,” siger Konrad.

